

انتخابات
هند

نه به اقتدارگرایی

سرکوب‌های نارندرا مودی جواب نداد ورای دهندگان به دموکراسی رقابتی رای دادند

کشور به سمت اقتدارگرایی را کاهش می‌دهد، به‌عنوان قطبی از دموکراسی از آن حمایت می‌کند و اگر مودی بخواهد خود را همگام کند، می‌تواند راه جدیدی برای اصلاحات باز کند و توسعه سریع را پایدار کند.

پراتاپ بانوی مهتا، دانشمند سیاسی می‌نویسد، عدم توانایی بی‌حی‌بی در کسب اکثریت مطلق «میخی است در حباب قدرت مودی». به گفته مهتا مودی «ماشین شکست‌ناپذیر تاریخ نیست... امروز، اوفق یک سیاستمدار دیگری است که مردم به اوشان دادند آنقدرها هم قدرتمند و مهم نیست.» با این حال مودی همچنان وعده می‌دهد که تغییرات خوبی را برای هند رقم خواهد زد.

▼ کام با احتیاط مودی

مودی اولین نخست‌وزیر پس از جواهر لعل نهرو، اولین نخست‌وزیر هند پس از استقلال این کشور است که سومین دوره ۵ساله خود را تضمین می‌کند. مودی که از سال ۲۰۱۴ قدرت را به‌دست آورده حالا به سطحی از محبوبیت رسیده که دهه‌ها دیده نشده بود و آن را مدیون توسعه‌های بسیار و برنامه‌های رفاهی است که با برند جنجالی ملی‌گرایی هندو در کشوری ترکیب شده که ۸۰ درصد از جمعیت آن از ادیان چندخدایی هستند. تحت رهبری مودی، هند با جمعیت یک میلیارد و ۴۰۰ میلیون نفری اش سریع‌ترین رشد اقتصادی را طی کرد، به یک قدرت جهانی مدرن تبدیل شد و توانست در حوزه فناوری و هوا و فضا گامی به جلو بردارد. با این حال، با وجود این موفقیت‌ها، فقر و بیکاری جوانان، به‌ویژه در مناطق روستایی موضوعی حل‌نشده باقی مانده، شکاف ثروت هم گسترده‌تر شده است.

مودی در صحبت‌هایش می‌گوید که دیدگاهی ۱۰۰۰ ساله برای هند دارد و می‌خواهد این کشور را تا سال ۲۰۴۷ به کشوری توسعه‌یافته تبدیل کند. او به‌وضوح از آرزوهایش برای تبدیل هند که از نظر قانون اساسی سکولار است به دولتی اول-هندو سخن می‌گوید. اما در ایالت اوتار پرادش در منطقه‌ای که پیشتر مسجد بامی مسلمانان قرار داشت و مودی در ماه ژانویه «معبد رام» را پس از سه دهه وعده بی‌حی‌بی برای ساخت آن، بازگشایی کرد شکست خورد. مودی ساخت این معبد را با ایده تضمین میراث خود و پیروزی اش در انتخابات تمام کرده بود. آرتی جرات، مفسر سیاسی از دهلی نومی‌گویی، او حالا باید برنامه‌های جاه‌طلبانه خود را کمی آهسته‌تر دنبال کند: «برای سوق دادن هند در مسیری که به کشوری هندو با یک صدای اصلی در صحن جهانی تبدیل شود، باید با احتیاط گام بردارد. او در خانه با چالش‌هایی روبه‌روست.» گرایش به‌سمت اقتدارگرایی مدت‌ها پیش شروع شد و حزب بی‌حی‌بی مدت‌هاست از نهادهای دولتی برای سرکوب مخالفان استفاده می‌کند. پیش از انتخابات حزب کنگره، پیشروترین حزب اپوزیسیون اعلام کرده بود: «حساب‌های بانکی ما بلوکه شده است.» در دوران حکومت مودی جامعه مدنی کاملاً به حاشیه کشیده شده است. رسانه‌هایی که زمانی پرسروصدا بودند، سرکوب شدند و در دوران نزدیک به انتخابات، چالش‌های متعدد قانونی و مالی پیش پای رهبران اپوزیسیون قرار گرفت. بازداشت ارون کیکریوال، رهبر حزب محبوب عام آدمی، وزیر ارشد دهلی و منتقد ثابت قدم مودی اعتراضاتی را در پایتخت در پی داشت و حزب او ادعا کرد یک «توطئه» سیاسی صورت گرفته؛ ادعایی که حزب بی‌حی‌بی آن را رد کرده است. آزادی کیکریوال با وثیقه موقت در ماه گذشته اپوزیسیون را بر آن داشت تا مبارزه سختی را علیه حزب بی‌حی‌بی آغاز کنند. آنها گروهی از رهبران سیاسی را که زمانی به‌دلیل تفاوت‌های ایدئولوژیک از یکدیگر فاصله داشتند، به یکدیگر نزدیک کرد تا برای نجات قانون اساسی کشور به‌گفته خودشان یا کاری انجام دهند یا هنگام مبارزه بمیرند.

▼ تسلط بی‌مانع

منتقدان می‌گویند که یک دهه حکومت مودی منجر به تفرقه‌افکنی مذهبی روزافزون شده و اسلام‌هراسی، اکثریت جمعیت دست کم ۲۰۰ میلیون نفری مسلمان این کشور را به حاشیه رانده است و خشونت مذهبی در میان ملتی تشدید شده که تا تاریخچه طولانی از تنش‌های داخلی دارند. مودی در دوران کمپین خود برای به‌هیجان آوردن هوادارانش مکرراً به استفاده از پیام‌های اسلام‌هراسانه متهم بود. زمانی که مسلمانان را که قرن‌هاست بخشی از تاریخ هند به‌شمار می‌روند، به نفوذی بودن متهم کرد، سطح جدیدی از سخنرانی تفرقه‌آمیز را به اجرا گذاشت. نتایج انتخابات هند نشان داد که عده بسیاری از رای دهندگان چنین

یاسمن طاهریان

خبرنگار گروه بین‌الملل

پس از ۶ هفته رای‌گیری و شمارش ۶۴۰ میلیون رای، مودی به دومین چهره‌ای در تاریخ هند تبدیل شد که دور سوم نخست‌وزیری خود را آغاز می‌کند؛ با این تفاوت که روزهای برخورداری از اکثریت تک‌حزبی اش در عرصه سیاست هند به پایان رسیده است. رای دهندگان در این انتخابات نشان دادند که دموکراسی چگونه می‌تواند به سیاستمدارانی که از مردم دور مانده‌اند، سرکوفت بزند، تمرکز قدرت را کاهش دهد و در نهایت سرنوشت یک کشور را تغییر دهد. آنها نشان دادند که همچنان به رقابت سیاسی اهمیت می‌دهند. این انتخابات انکار دستاوردهای مودی نبود اما رای دهندگان به او ثابت کردند که تاریخ انقضایی هم برای برخی افکار وجود دارد. آنها می‌خواهند بدانند مرحله بعدی چیست. این انتظار وجود داشت که نارندرا مودی و حزب حاکم بهاراتیا جاناتا، از ماراتن رقابت‌های انتخاباتی به قدرت بازگردند. اکثر نظرسنجی‌ها نتیجه انتخابات هند را به‌نفع پیشی‌بینی شده کرده بودند. انتظار می‌رفت نارندرا مودی نخست‌وزیر ائتلاف راست‌گرا و ملی‌گرای هندو، اکثریت قاطع را به‌دست آورد تا تغییرات رادیکال خود را بدون هیچ مقاومتی اعمال کند. برای مخالفان و منتقدان مودی، هند عملاً به‌سرعت در حال تبدیل شدن به کشوری تک‌حزبی بود. اما آنچه از پیروزی دونالد ترامپ در انتخابات ریاست‌جمهوری ۲۰۱۶، برگزیت و دیگر اتفاق‌های ناگواری که در سال‌های اخیر رخ داده‌اند، می‌توان فهمید این است که نظرسنجی‌ها و تحلیل‌گران اغلب می‌توانند به شکل شگفت‌آوری اشتباه کنند. هدف مودی هنگام ورود به رقابت‌های انتخاباتی این بود که ۴۰۰ کرسی در مجلس عوام یا لوک سبایا را از آن خود کند. اما هر چه به نتایج انتخابات نزدیک‌تر شدیم، واضح بود که حزب حاکم بهاراتیا جاناتا حتی رای کافی برای تشکیل اکثریت ساده را ندارد. در عوض، برای اولین بار از یک دهه پیش که مودی به قدرت رسید، او باید روی ائتلاف محلی دیرینه‌اش حساب کند تا جایگاه خود را در دولت حفظ کند. به گزارش سسی‌ان‌ان در آنچه حزب اپوزیسیون پیروزی کثرت‌گرایی نامیده‌اند، رای دهندگان در بزرگترین دموکراسی جهان تاحدی دیدگاه عوام‌گرایانه مودی برای تشکیل ملت اول-هندو را رد کردند و سهم حزب بی‌حی‌بی از آراء را به‌اندازه ۶۳ کرسی کاهش دادند تا تعداد کل کرسی‌های حزب به ۲۴۰ برسد، که بسیار کمتر از ۲۷۲ کرسی موردنیاز برای کسب اکثریت پارلمان است. در این میان، احزاب اپوزیسیون ۲۲۵ کرسی را کسب کردند در حالی که شرکای ائتلاف بی‌حی‌بی توانستند ۵۲ کرسی را از آن خود کنند. نتایج انتخابات هفته گذشته لحظه تحقیرآمیزی را برای رهبری رقم زد که می‌گفت فرستاده خداست و هوادارانش پیشتازی اش در نظرسنجی‌ها را غیرقابل انکار می‌دانستند. نتیجه‌ای که تاحدی پروژه مودی برای بازسازی هند را از خط خارج می‌کند. از سوی دیگر اداره سیاسی کشور رو به آشفتگی رفت و بازارهای مالی را وحشت‌زده کرد. نتیجه انتخابات هند خطر کشیده شدن

فصل انتخابات در اروپا آغاز شده است؛ انتخاباتی که از روز گذشته آغاز شده و تا ۹ ژوئن ادامه دارد و رای دهندگان در ۲۷ کشور عضو اتحادیه اروپا به‌پای صندوق‌های رای خواهند رفت تا پارلمان بعدی اروپا را انتخاب کنند. سمت‌های بسیاری در حالت تعلیق قرار دارد شامل پست‌های کلیدی در بروکسل و تا اندازه‌ای سیاست‌هایی که اتحادیه در ادامه این دهه دنبال خواهند کرد.

همانند دوره‌های پیشین، ماجرای اصلی که به‌سرخط خبرها تبدیل شده ظهور راست‌های افراطی است. کارشناسان هم‌اکنون تعداد کرسی‌های برنده احزاب «اجتماع ملی» فرانسه یا «ائتلاف برای اتحاد رومانی‌ها» در رومانی را شمرده‌اند. این گمانه‌زنی نیز وجود دارد که آیا مارین لوپین رهبر حزب اجتماع ملی و جورجیا ملونی، نخست‌وزیر ایتالیا تفاوت‌های خود را کنار می‌گذارند و بزرگترین فرانسویون پارلمان اروپا را تشکیل می‌دهند تا با «حزب مردم اروپا» راست میانه رقابت کنند؟

چه این اتفاق رخ دهد یا نه، یک موضوع غیرقابل انکار است: سیاست‌های اکتورال در اتحادیه اروپا به‌طور فزاینده‌ای اروپایی شده‌اند. رای دهندگان انتخاب خود را بر اساس مشکلات ملی که قبلاً حقیقتی آشکار در نظرسنجی‌های پارلمان اروپا بود، رقم می‌زنند؛ تاحدی موضوع هنوز هم همین است. در میان دیگر مسائل انتخابات فعلی به‌عنوان آزمونی میان رقابت‌های ملی و بازیگرانی وجود دارد که در مورد مسائلی رقابت می‌کنند که به‌خانه‌نزدیک‌ترین.

با این حال، این موضوع درست است که مشکلات کشورهای اروپایی به‌مرور بیشتر شده‌اند. مثلاً هیجانی که همراه راست افراطی است، که طبق سنت احزاب ضداتحادیه اروپا به نیروهایی می‌پیوندد که به‌دنبال مرزهای امن‌تر و مواضع بیشتر در برابر ورود مهاجران غیرقانونی هستند؛ یا اینکه واکنش‌ها در بسیاری از کشورهای عضو علیه «معامله سبز اروپا» روندی مشترک در کمپین امسال در بسیاری از گوشه و کنارهای اتحادیه اروپا بود.

در حالی که احزاب و انتخابات در اتحادیه اروپا بیشتر از قبل اروپایی شده‌اند، رویکرد مقابل، یعنی ضداروپایی شدن در کشورهای قابل مشاهده است که برای پیوستن به اتحادیه اروپا صف کشیده‌اند. ماه گذشته نمونه‌هایی را هم در کشورهای بالکان غربی و همسایگان شرقی اتحادیه اروپا مشاهده کردیم. هفته گذشته، حزب ترقی خواه صربستان اکثریت مطلوبی را در انتخابات تک‌راری در بلگراد و شهر نووی‌ساده به‌دست آورد. این رای‌گیری به‌دلیل بی‌قانونی در دسامبر ۲۰۲۳ اتفاق افتاد که اعتراضات مخالفان را در پی داشت. نتایج این انتخابات قدرت الکساندر ووچیچ و از جمله روایت او که صربستان گزینه‌های بسیاری در جهان امروز فراتر از عضویت در اتحادیه اروپا دارد، تثبیت کرد. در ۸ می، ووچیچ میزبان ششی‌جین‌پینگ در بلگراد بود تا تا میانه صحبت‌ها از ورود سرمایه‌گذاری استراتژیک، «آینده مشترک» چین و صربستان را اعلام کنند. با اینکه اپوزیسیون صربستان آنقدر متحد نیستند تا با روایت ووچیچ مقابله کنند، اما کمپ ضدووچیچ به‌دنبال دموکراسی به سبک اروپایی است که متأسفانه به آن دست پیدا نمی‌کنند.

در شمال مقدونیه، سوسیال دموکرات‌ها در انتخابات ریاست‌جمهوری و پارلمانی ۸ می در برابر حزب راست‌گرای VMRO-DPMNE شکست سنگینی خوردند. این حزب حامیان خود را علیه مصالحه میان مقدونیه شمالی با یونان که به توافق پرسیا در سال ۲۰۱۸ مشهور است و همچنین علیه بلغارستان تشویق کرد. جوردانا سیلیجانوسکا-داوکوا زمانی که در مراسم تحلیف خود کشور را «جمهوری مقدونیه» نامید و «شمال» را از آن حذف کرد بسیاری را ناامید کرد.

سیکل انتخاباتی بدون شک این شواهد را تاکید می‌کند که اتحادیه اروپا به رقابت داخلی تبدیل شده است. با این حال رویکرد به سمت یکپارچگی عمیق‌تر هم آشکار است. خارج از مرزهای اتحادیه اروپا، جنبشی مخالف آن وجود دارد. کشورهای بیشتری قسمت‌هایی از اروپا را که دوست دارند گلچین می‌کنند مثل یکپارچگی بازار، تجارت و سرمایه‌گذاری و از آن قسمت‌هایی که خوششان نمی‌آید مثل لبرال دموکراسی و حاکمیت قانون را نادیده می‌گیرند.

حامی اتحادیه اروپا بودن به‌نظر نمی‌رسد رای بالایی در کشورهای بالکان غربی و گرجستان داشته باشد. اما سرعت کند گسترش تسخیر دولت را تضمین می‌کند و جذابیت‌های اتحادیه را از بین می‌برد. نسخه ویکتور اوربان از اروپا به‌نظر می‌رسد بزرگترین صادر است سیاسی این روزهای اتحادیه اروپاست.